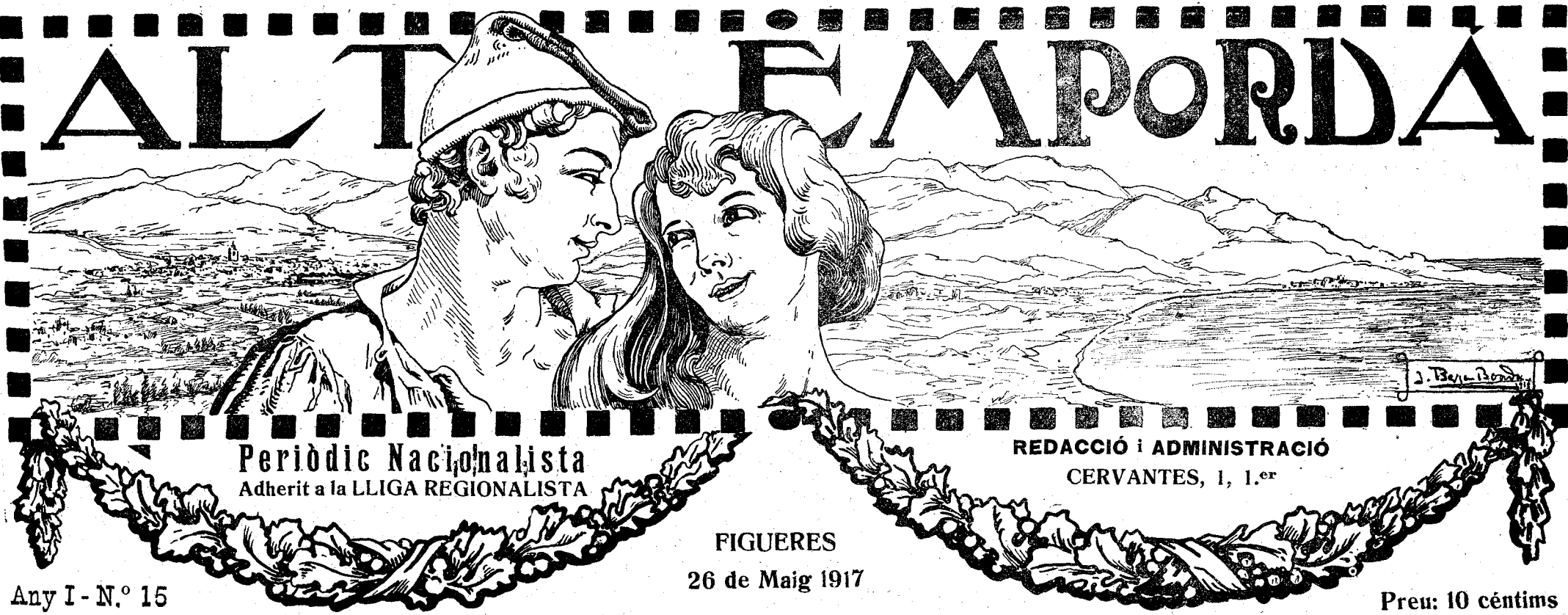

ALT EMPORDÀ

Periòdic Nacionalista
Adherit a la L·LIGA REGIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CERVANTES, 1, 1.er

FIGUERES

26 de Maig 1917

Any I - N.º 15

Preu: 10 cèntims

PER AMOR A CATALUNYA

L'esplèndida florida que han tingut els ideals nacionalistes arreu de Catalunya, ha estat formosa i esclatant en nostre Empordà, amarat d'un íntim sentit de catalanitat que es feia obirador destriant-se d'entremig les velles concepcions polítiques que durant tans anys han estat les representatives de la nostra contrada.

Fruit d'aquella bella florida fou la creació de la L·LIGA NACIONALISTA DE L'ALT EMPORDÀ, que a poc de nada donà tan clara mostra de la seva vitalitat en les darreres eleccions. Entre els seus components ens contem un estol de joves figuerencs que, sentint bategar en nostre cor el sentiment d'amor a la Pàtria, aspirem a treballar amb tota l'hardidesa de la joventut per a la reivindicació dels drets de la nacionalitat catalana, a qual fi hem constituït, com a secció d'aquella L·LIGA, una JOVENTUT NACIONALISTA que aspirem sia en la nostra ciutat la més pura concreció dels nostres ideals i, a l'ensem, escola de vers ciutadans nacionalistes.

La transcendència dels moments que vivim ens dona l'exemple de com en el món, per sobre tota qüestió de principis, triomfen les realitats nacionals que es destaquen clarament d'entre el pantejar dels pobles en lluita. Ens cal aprofitar aquests moments per a portar a cap,—en l'ordre modest que les nostres forces permetin,—una intensificació de la campanya nacionalista en la nostra terra, deslligant-la de tota actuació partidista. Afiliats a la L·LIGA REGIONALISTA DE BARCELONA, els seus capdevaners ens donen mostra en ses actuacions de com ells representen, no la migradesa d'un programa polític, sino que posant en ses propagandes el llevat espiritual d'un poble que renaix, poden gloriar-se d'esser-ne els seus únics veritables representants. A semblant representació integral de la nostra joventut aspirem, i a que vinguin a ajudar-nos amb el seu esforç tots els joves de bona voluntat, prescindint de les diferències que puguin separar-nos en altres aspectes, que ço que a nosaltres ens interessa per damunt de tot és ésser i mostrar-nos catalans.

Esperem de la joventut figuerenca que respondrà,—com en part esplèndida ja ho ha fet,—a la nostra crida patriòtica, desfent la tradició de que sols la mouen els desitjos de divertiment, i voldrà contribuir en la mida de les seves forces a bastir el gran casal de la rediviva Catalunya dels nostres somnis i amors.

Figueres, Maig de 1917.

La JOVENTUT NACIONALISTA.

ECOS

Quan els arbres s'omplen de verdor amb la poixança primaveral, i esclaten les flors en els jardins i el sol daurat deixa caure els seus raigs amb ardència precursora de les caldes estivals, arriben els exàmens, els prosaics exàmens.

En manta aula resclorida i tronada d'un vetust edifici aixoplugador de patums oficials, on el saber i la ciència hi són estancats com els mistos i el tabac, un domine amb cara farrenya passa bogada de «nuestra disciplina» amb una sèrie d'escolars que van desfiant concirosos i aturats davant del que ha de judicar la seva suficiència acadèmica,

segons sigui la fidelitat major o menor amb que repeteixin els paragrafs i ristos de l'obra de text imposada contra llei i pagada a pes d'or en començar el curs.

Es l'eterna tragèdia de l'ensenyament oficial a Espanya, és la continuació del monòleg que s'inicia al mes d'octubre en passant llista d'alumnes com de soldats, explicant amb la mateixa cantarella el contingut d'una assignatura ja fossilitzat per ésser idèntic al que explicava's trenta anys enrera, repetint els deixebles, com plaques de fonògraf, aquella cantarella, i s'acaba al mes de maig amb ço que apel'len exàmens.

Qui els hagi passat no els enyora els exàmens amb ses tortures ni el curs acadèmic amb sa monotonía i encarquerament. Enyora els post-exàmens amb

l'auto-engany d'unes notes i unes lloances i una apariència de saber i més que res aquell «dolce farniente» de que pot gaudir i l'alliberament d'allò que un no estima perquè mai ha pogut interrompre el monòleg científic amb les eficiències graffíssimes del diàleg entre mestre i deixeble.

I si alguna volta té la sort de fruir d'una excepció a aquell mai, per haver trobat,—rara cosa,—un mestre que en dolça companyonia li hagi donat la mà i amb ell hagi dialogat avençant en el camí de la Ciència, tampoc enyora els exàmens que són pura fórmula, tortura d'empollons i exigència de pedants, mai fermança de saviesa i patent de ço que escapa als motllos artificiosos i xorcs d'un Estat que té un pressupost d'Instrucció Pública i uns Ministres del ram que fan tornar la faç de color de porpra quan un hom es sent temptat de comparar-los amb els de quasi totes les terres d'Europa..... fins de Turquia.

Apropòsit d'ensenyança. Un botó de mostra.

Un catedràtic de certa Universitat, qui alternava les tasques docents amb afers de compra-i-venta de stocks de cert animal aquàtic que per menjar-lo ha d'anar en remull, diu que deia un jorn a un comerciant que li preguntava, astorat i incrèdul, com podia compaginar les febrositats de la vida de negocis amb les inquietuts de la vida científica: «Desengànese Don Fulano, mi ciencia no varia. Es la misma ahora que hace treinta años... Por ello, no necesito dedicar a mi cátedra más tiempo que el necesario para repetir cada curso los mismos conceptos a mis discípulos.....»

El catedràtic explicava Philosophia, i com que, segons garantitzava cada any al final de curs als seus alumnes, «su Ciencia era la Verdad» i la veritat, és clar, no canvia, ell no es preocupava d'estudis ni teories ni de res. El món s'havia estancat al descobrir «la Verdad» i no podia canviar d'orientació, de mètode, ni donar compte de noves clariques o esclariments,—la perfecció indefinida de l'home i de la ciència per ell eren un mite,—per no arriscar-se a que qualche deixeble sospès l'any anterior al sentir les explicacions del curs novell li digués, parodiant Bossuet: «Tu canvies, tu varies, dones no ets la veritat: la Veritat és eterna i immutable.....»

Port-Bou deü ésser un recó d'Empordà no català. De no ésser així, no es comprèn com en un periòdic local apel'lat nacionalista s'admeti amb permanència i regularitat una secció als habitants de dita població adreçada, escrita en llengua que no és la nostra. No ens hi figurem, però, car si els del col·lega al·ludit se'n desdissin, perdriem una estona de platxèria setmanal. Que no? Vegi el llegidor, i deixi expansionar el somriure.

«De la incubadora, no sale hoy nada, asi los entrecejos permanecerán impasibles, hay quien lo tiene ya torcido de tanto que lo arruga.....»

«..... si nos enteramos que alguien sin razón se molesta por nuestros artículos les damos cumplida satisfacción, acto incontinenti.»

«Ningún incidente perturbó la alegría de nuestro vecino pueblo, a pesar de existir allí la mejor garnacha de la comarca, y es que en Culera como en Port-Bou, no se rinde culto a Baco; el baile y la Sardana, son los reyes de la fiesta.»

I el castellà exquisit, la lengua oficial, va rajant així de la ploma ben trempada d'un delicadíssim senyor «Kerenin» que escriu sertiosament des d'un setmanari dit nacionalista català que veu la llum en aquesta ciutat.

En Prat de la Riba ha publicat una al·locució als Diputats de la Mancomunitat de Catalunya. Es un document digne del moment actual i que passarà a l'Història i tindrà Història.

En altre lloc d'aquest número es publica. Qui sàpiga llegir que llegeixi, qui sàpiga entendre que entengui. Hom l'ha llegida de per dret i amb el cor sadoll de fè i d'esperança en la Pàtria rediviva. EUTRAPELI.

ORIENTANT-SE

La pietat en nostra Diòcesi va prenent de dia en dia la bona orientació que li cal.

No hi ha dubte que la pietat, per ésser sincera, ha de sortir del cor; altrament, és cosa de moda, i res més.

Per ço és digne de lloança la Setmana Litúrgica iniciada pel Prelat Diocesà en la que hi seran admesos treballs en català, que és, per nosaltres, el llenguatge del cor.

Es cosa inversemblant el voler fomentar la pietat en llengua que no és la nostra, qual sentit és mantes vegades inconnegut o mal comprès, essent llur resultat la manca de fonament, la frevoltat en matèria religiosa.

Quan la paraula és dita en la llengua pròpia penetra i arrela, perquè és dita i compresa de la manera que se sent i se comunica.

La pietat de nostre poble no podia pas ser indiferent al moviment de regeneració català.

Es deure dels constituïts en autoritat el dirigir-se als seus subordinats segons sien ells, i essent català el nostre poble, li calen les instruccions en català; i pensant i sentint en català els nostres fidels, tota regla i norma deü ésser dita en la llengua que senten i pensen.

DOCUMENT TRASCENDENTAL

Pel govern de Catalunya

El President de la Mancomunitat de Catalunya, amb motiu de possessionar-se del càrrec, ha dirigit a tots els diputats la següent importantíssima allocució:

ALS DIPUTATS DE LA MANCOMUNITAT DE CATALUNYA

Al rebre de vosaltres per segona vegada, en aquests dies de forçada absència, la investidura presidencial de la Mancomunitat, he de remènciar en primer terme la confiança en mí posada, de major i més preuada significació venint d'homes de quasi totes les agrupacions polítiques; i he d'agrair després la honor pels meus sentiments i ideals de tota la vida honor altíssima, de representar, per ministeri dels vostres vots, el poble de Catalunya.

Mes confiança i honor, m'obliguen en compliment dels deures sagrats que a una i altra sempre acompanyen, a demanar-vos que aixequem el cap amunt, per sobre la nostra feina de cada dia, i esguardant cara a cara el moment d'ara, no a dintre el nostre clos familiar tan sols, sinó terres enllà, on s'infanta, amb dolors heròics una nova Europa, sapiguem sentir uns i altres tota la responsabilitat: vosaltres de constituir per voler del poble que us ha elegit la Generalitat de Catalunya, i jo la de presidir-la i representar-la.

Aspra i dura era la tasca que vāreu encomanar-nos fa tres anys: constituir un organisme oficial nou, sense medis, sense el concurs simpàtic del poder públic, sense hàbit de govern, sense la base d'estabilitat que dona a les institucions de govern la independència de les assemblees o l'existència d'un poder moderador. A aquestes dificultats internes va ajuntar-s'hi sobtadament tota una allau de complicacions extraordinàries, nascudes del fet imprevisit que va trasbalsar el món quasi totjust iniciada la nostra obra.

Amb el vostre concurs, que mai ens ha faltat, i amb el del poble de Catalunya, que en tots els moments decisius ens ha assistit, hem arribat al terme d'aquest primer període victoriosament: amb medis de no res, malgrat hostilitats i desamors, hem construït un instrument que amb fets, actuacions fecundes desenrotllades en circumstàncies ben adverses, amb èxits assenyalats, demostra la seva viabilitat, la seva aptitud per les altres funcions que n'espera Catalunya.

Entrem ara en el segon moment de la vida de la Mancomunitat; en el període de la seva consagració definitiva.

Som a l'hora de resoldre el problema del seu contingut, de les seves atribucions. No hem fet la Mancomunitat per tenir una Diputació més gran, ni per donar a l'ànima catalana un petit còs d'administració subordinada secundària: una província. Tots, anant més o menys enllà, qui deturant-se aviat qui veient lluny encara el terme del seu ideal, tots volem per Catalunya un còs d'Estat, tots sentim que la dignitat de la voluntat popular catalana exigeix imperiosament, més o menys accentuades o atenuades, formes d'Estat.

Aquest és el sentit de la reivindicació d'autonomia plantejada pel nostre poble amb el nom de «delegacions de serveis de l'Estat a la Mancomunitat». Per això aspirèm a que les funcions avui confiades al poder central, que han d'ésser traspassades a la Mancomunitat, siguin funcions totalment i plenament entregades; que el límit de l'autonomia es posi a l'extensió, al nombre de funcions; però no a la intensitat, no a la plenitud de cada una de les funcions atorgades.

Imposa aquesta solució el nostre sentiment, les tradicions de govern lliure del nostre poble, la experiència històrica dels

grans poders fecundes i dels poders eternament híbrids i sobretot el nostre deure de catalans, i de catalans d'ara, contemporanis de la guerra gran, ciutadans d'una Europa trasbalçada en treball de replasmació en tots els ordres, des de les fronteres dels Estats a la organització política i econòmica, a l'esperit de govern, a les orientacions totes de l'activitat estatal.

Les paraules vives—i la de les delegacions ho és pel nostre poble—no són fórmules immòbils com les inscripcions buidades en la dura rígida dels marbres o dels bronzes, sino carn i sang del poble que les diu. La paraula viva d'un poble és a cada hora la resultant de les seves forces, i vibra i sona amb totes les vibracions del temps, i creix i s'eixampla segons les correnties de la vida universal.

Quan les Diputacions catalanes varen formular la seva petició d'autonomia referendada amb el vot quasi unànim de totes les espanyoles reunides a Sevilla, vivíem una hora ben diferent de la hora present. Erem llavors dintre d'una Europa que es pensava ésser immutable, definitiva. D'una Europa satisfeta d'ella mateixa, contenta de les coses que eren i com eren. Voler canviar res de lo existent semblava un delicté, o per la mateixa impossibilitat de reeixir, una bogeria. Les petites minories abrusades del desig de reforma, havien, per ésser tolerades, d'amagar l'ideal nou dins de la realitat vella, cercar fórmules, arbitrar combinacions, fer evolucionisme. Les delegacions eren això: un procediment per a mudar la organització unitària d'Espanya servant-ne externament la simetria.

L'Europa d'avui és tota una altra. Es l'Europa de les grans potències retent homenatge des de les altures del seu poder a la llibertat, a l'autonomia de les nacionalitats; la dels preliminars de la federació britànica; la de la Polònia restaurada; l'Europa de les constitucions que cauen, de les utopies menyspreuades que triomfen: una «Europa constituïent».

Es amb l'ànima plena d'aquest foc de renovació que des de Catalunya diem avui a l'Estat la vella paraula. No hi ha perill més gros que la immobilitat: restar aturat és morir. Qui no es transformi intensament i depressa, en tots els ordres, avançant-se a les exigències del nou ambient universal, o deixarà d'ésser o esdevindrà monjoia humil, mostra d'un passat caigut al marge d'una humanitat fortament trasmutada.

Transformar-se de cara a l'esdevenidor, és enfortir-se, és créixer, és habilitar-se per tenir el lloc que pertoca. I l'esdevenidor, entre altres característiques ben assenyalades, és universalisme i autonomia. Les al·liances presents i altres que en l'esdevenidor vindran a completar-les, són el pròleg de federacions immenses, que no poden constituir-se ni subsistir sense la plena llibertat interior dels pobles, de les nacionalitats que les integren. Per això avui, ensenyant una vegada més el nexa fondíssim existent entre l'humanitarisme i el nacionalisme veritables, els directors d'aquesta transformació, els que preparen aquesta nova forma d'Estat resultant de l'aglutinació de tots el Estats del món en dugues o tres grans lligues o unions, són precisament els que s'esforcen en aparèixer campions de les llibertats nacionals, de l'autonomia de les nacionalitats, fins de les més petites i resignades.

El desig de Catalunya, aquesta voluntat d'autonomia reiterada en tantes eleccions i plebiscits populars i vots unànims de la vostra Assemblea, coincideix avui amplemment, plenament, amb l'interès d'Espanya, que no pot, sense greus perills, deixar de reconstituir-se i renovar radi-

calment govern i administració i serveis de tota mena; així com amb les orientacions del poble que manen el món.

Això ha de donar-nos confiança plena de conseguir el nostre objectiu i estimular les nostres energies, per tal d'assolir-lo abans i tot d'arribar al terme de les funcions rebudes de vosaltres.

Sitges, maig de 1917.

ENRIC PRAT DE LA RIBA

NOTES D'ART

DE L'HOMENATGE A L'«ORFEÓ CATALÀ»

Avui en el tren correu de la tarde han sortit cap a Barcelona els orfeonistes que componen el nostre Orfeó «Germanor Empordanesa», per tal d'assistir a les grans festes d'homenatge que tots els orfeons de Catalunya dediquen al benemèrit i gloriosíssim «Orfeó Català.»

Serà, a fè, una bella festa! Una gran massa orfeònica, que no baixará de 6.000 cantaires, executarà demà a plena llum i aire vāries cançons populars, totes sota la ferma batuta del Director de l'Orfeó

Català En Lluís Millet. I, al fi, les notes vibrants i patriòtiques de «El cant a la Senyera» bronziran per l'aire escalfat, sortides de tantes boques i acompanyades per tans de cors, com una peñyora de que tot un poble el pren per himne en les lluites d'art.

La nostra ciutat també hi serà representada per l'Orfeó «Germanor Empordanesa», compost d'un centenar d'executants. En nom de l'Ajuntament, i en delegació de tota la ciutat, un conseller l'acompanyarà en tots els actes oficials de l'excursió, als quals el nostre Orfeó assistirà.

Els amics de l'Orfeó tenen una senyera, on s'hi simbolitzen tots els seus amors: l'Art, la Ciutat, la Pàtria. Pel seu ideal artístic i ciutadà els volem patriotes, —i que el patriotisme els sia guiatge en les festes a les quals assisteixen.

Avui mateix a la nit, si a Deu plau, aquest Orfeó donarà un Concert en el nou Casal Provincial Gironí en la capitalitat catalana, el qual inaugurarà la seva constitució.

WOTHAN.

De l'obra dels federals a l'Ajuntament

Apropòsit de l'ensenyança tècnica popular.

Un atzar, més que un atzar, el plaer d'escoltar la paraula meravellosa del canceller regionalista En Jaume Bofill i Matas, va fer-nos assistir ahir al repartiment de premis en una de les escoles d'arts i oficis que en els districtes de la ciutat de població preferentment obrera hi manté l'Ajuntament de Barcelona.

Confortava l'esperit afanyós de progrés i millorament per a la nostra Pàtria, i, per tant, de totes les seves classes socials, l'acte aquell. Era esperançador veure els obrers d'ara i de demà, habillats amb el blau vestit de mecànica, acudir a rebre de mans del representant de la ciutat un llibre, una eina de treball i un diploma, que tot i tenint un positiu valor material, aquest resultava ímfim davant del valor espiritual, de renovació, de perfecció, d'emulació, que significaven aquells premis.

I fou aleshores que trobant deficiències, alhora que sabent de projectes orgànics d'ensenyança tècnica per a esborrar aquelles, en l'obra del Municipi de la Ciutat Comtal, i meditant sobre aquest tema, per associació d'idees vārem pensar en lo que deuria ésser obra cultural de l'Ajuntament de Figueres en interès del poble i de les classes ploetàries, i ens refermàrem una volta més en antics axiomes més que en judicis crítics, sobre l'obra dels republicans a Cà la Ciutat d'aqueixa, pariona en molts casos de l'obra dels partits republicans espanyols en totes les corporacions on han governat, amb una sola excepció a favor dels de Figueres, i és que així com en moltes i moltes grans i petites ciutats i viles, ademés de fer obra negativa, i d'espatlles als interessos del poble, els republicans han malversat els cabals comunals, ací, al menys, han sabut guardar-los, no tenint dèficit i saldant els pressupostos amb superàvit sempre o gairebé sempre.

Certament així ha estat. Els federals en el Municipi han sabut *administrar*, però no administrar en el sentit verament modern i ampli del mot, o sia curant i estimulant de totes les energies, interessos i iniciatives de la urbs, donant-li la màxima perfecció ja material, ja espiritual, sino que amb un esperit migrat, raquític, esquifit, han cuidat els que l'han regida, quasi sempre monopolitzant els seus càrrecs i sempre amb una majoria absoluta, de complir els preceptes legals d'una faisó automàtica, aprovant uns pressupostos que revelen i denoten aque-

lla pobresa d'iniciatives, aquell concepte xorc d'administració pública, que en l'obra del Municipi figuerenc de vint anys ençà és estat la característica més notòria. En pocs mots. Els nostres federals han administrat d'una faisó completament *conservadora* o rutinària, com aquells particulars que tenint cabals i mitjà d'augmentar-los s'acontenten tallant el cupó i amb l'import d'aquest comprar nou paper de l'Estat per ésser el més segur, mai, però, volent-se arriscar amb aportar el seus diners en empreses mercantils i industrials que contribuirien, al mateix temps que a la riquesa de la col·lectivitat, a l'augment dels seus guanys i estalvis.

Mes no és aquest el sol pecat a esmentar. Aparellat amb l'al ludida rutina, i conseqüència d'ella, hi ha el fet lamentable d'un abandó absolut de les infinites iniciatives que s'haurien pogut tenir o fomentar en interès de la ciutat nostra, agravant-se aquest oblit i fent-se més notori al tractar-se de l'obra verament democràtica i totalment abandonada de la cultura i ensenyança tècnica popular, més eficaç i revolucionària que laicismes de faramalla, xim-xims constants i promeses de galls republicans que en temps de poixança del republicanisme local estaven a l'ordre del dia.

¿Que han fet els Ajuntaments republicans de Figueres per la cultura del proletariàt? ¿Quins mitjans de formació tècnica han establert per als fills del poble que han volgut dedicar-se a treballs manuals?... I el més lamentable «res» és la única contestació que tenen de donar-vos.

¿Quants i quants anys deuria fer que existís una Escola d'Arts i Oficis, i tants altres o més deuria comptar-se de l'establiment d'una Biblioteca oberta a totes les tendències i a tots els estaments!

Una sola ensenyança hi ha implantada de molts anys a l'abast dels humils: l'Escola Nocturna de Dibuix, l'actual funcionament de la qual desconexem en absolut, sabent tan sols que el seu director és un exquisit artista. Però ¿s'hi ensenya el dibuix qualificat d'«adorno», o s'hi ensenya el dibuix aplicat a treballs manuals, a oficis, a indústries? ¿S'hi ensenya el dibuix amb làmines antiquades i amb models de guix sempre frets i morts, o són coses vives com les flors, coses plàstiques i pràctiques com eines o estres de treball, peces de maquinària, objectes reals els que serveixen de model als deixebles? Es a dir, ¿el mètode pedagògic

"La Electricidad"

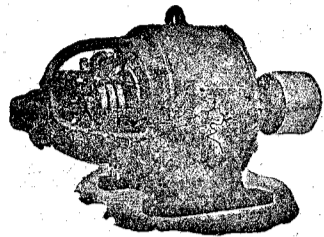
de Sabadell

MOTORS ELECTRICS

MOTO^s- BOMBES

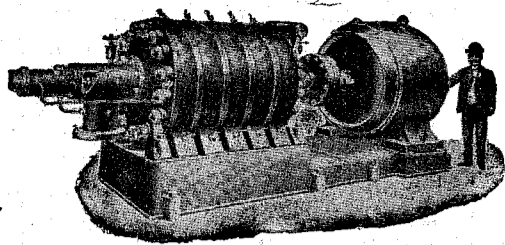
TURBINES

MATERIAL ELECTRIC

Demaneu preus i pressupostos als
UNICS REPRESENTANTS per a la comarca

Fills de JOAN LLONCH i PONS. -- FIGUERES

Camisería COLL

PLAÇA CONSTITUCIÓ, 24

==== FIGUERES ====

Es l'antiga casa de confiança per comprar camises, colls, punys, genres de punt i tota mena de roba blanca, per a senyores i nens.

CAMISES A MIDA, CONFECCIÓ ACURADA

Especialitat en vestits de batejar

CENTRE D'ESPECIFICS

NACIONALS i ESTRANGERS

DIPOSIT D'AIGÜES MINERO-

MEDICINALS - SUEROS

i VACUNES

ORTOPEDIA

PERFUMERIA

HIGIENICA

ESPECIALITATS

Farmacèutiques FERRAN

Fosfomaltina granular. Poderós tónic reconstituent.

Neurokefaline. Especific segur i inofensiu per a calmar rapidament el mal de cap i dolors nerviosos.

Matacucs vegetal. Infal·lible per a expulsar els cucs intestinals de les criatures.

Lloció capilar. Higiene del cap. Hermoseja el cabell; evita i deté sa caiguda.

Tòpic callicida. Cura radicalment els ulls de poll i dureses dels peus.

Dipòsit General: Farmacia FERRAN - FIGUERES ☉ ☉ ☉

PERE M. CARRÉ

Habilitat de Classes passives, de Presons i de Sanitat

CENTRE ADMINISTRATIU

Representació d'Ajuntaments, fabricants i particulars

(Unic despatx amb consulta gratis als Ajuntaments)

REPRESENTANT EN BARCELONA i MADRID

CARRER DE LA FORSA, 8. 1.er - GIRONA

TELEFON INTERURBÀ NUM. 40

MAGATZEMS DE FERRO i FERRETERIA

Fills de Joan Llonch i Pons

Palau (Placeta,) 13. - FIGUERES

MAQUINARIA AGRÍCOLA

CUINES ECONOMIQUES

(Per a llenya, carbó i serradures)

CAIXES PER A CABALS

BATERIA DE CUINA

i tota mena d'articles per a obres i construccions.

Són admesos anuncis per a aquesta plana en l'Administració
del Setmanari.